

Rejoicing in the sufferings

Šv. Paulius sako Kolosiečiams: „Dabar aš džiaugiuosi savo kentėjimais už jus ir savo kūne papildau, ko dar trūksta Kristaus vargams dėl Jo Kūno, kuris yra Bažnyčia“ (Kol 1,24).

Mes galime džiaugtis kentėjimais tik tada, kai suvokiame dieviškąją kentėjimo prasmę, galutinį jo rezultatą. Kartą septynių vaikų motina virtuvėje kepė bulves. Baigus kepti bulves keptuvėje dar buvo likę šiek tiek aliejaus ir mama norėjo jį išpilti kieme. Vaikai žaidė kieme. Vyriausiai dukrai buvo 13 metų, o jauniausiai – treji. Matydama mamą išeinant iš virtuvės, jauniausioji bėgo jos link. Vyriausia duktė stovėdama toliau suvokė, kad kai mama išpils aliejų, jis užtikš ant vaiko. Ji akimirksniu prišoko prie mažylės ir stumtelėjo ją į šoną. Nesusivokusi mama išpylė aliejų ir jis užtiško vyriausiai dukrai ant veido. Jie neturėjo mašinos ir užtruko šiek tiek laiko, kol ją nugabeno į ligoninę. Visą tą laiką iš jos burnos sklido žodžiai: „Viešpatie, dėkoju Tau! Jėzau, dėkoju Tau“. Mes galime įsivaizduoti, kokią skausmą ji kentė, kai karštas aliejus užtiško jai ant veido. Bet nekreipdama dėmesio į tai, ji dėkojo Viešpačiui, nes galėjo išgelbėti savo mažąją sesutę nuo agonijos!

✘ Taip, už kiekvieno mūsų išgyvenamo kentėjimo yra dieviškas tikslas, ir kai mes tai suvokiame, tada galime priimti kentėjimus. Luko Evangelijos 23 skyriuje matome trijų kryžių sceną ant Kalvarijos kalno. Du vagys kabojo iš abiejų Jėzaus pusių. Kabantysis kairėje ižeidinėjo Jėzų: „Argi tu – ne Mesijas? Išgelbėk save ir mus!“ Antrasis sudraudė jį: „Ir Dievo tu nebijai, kentėdamas tą pačią bausmę! Juk mudu teisingai gavome, ko mūsų darbai verti. O šitas nieko bloga nėra padaręs“ (39-41). Čia mes suvokiame du mūsų galimų kentėjimų tipus.

Kalvarija – Karel Dujardin (WGoA)

Kai mes ‚nuklystame‘ nuo Dievo Žodžio bėgių, gyvename gyvenimus, atmesdami Dievą ir Jo Žodį, nepaklūstame Jo įsakymams, tada mes turime priimti pasekmes. Dievas sako: „Aš baru ir ugdau tuos, kuriuos myliu; būk tad uolus ir atsiversk!“ (Apr 3,19). Kadangi „kas netyra, negali patekti į Dievo karalystę“ (Apr 21,27), mylintis Dievas nori, kad mes įžengtume į Jo gyvenimą, čia ir po mirties, leidžia mums pereiti per „pelnytą“ ar ‚tik‘ kentėjimus, „juk auksas išbandomas ugnyje, o žmonės, kuriuos Dievas laiko vertais, – pažeminimo krosnyje“ (Sir 2,5). Karalius Dovydas nuolankiai pripažįsta: „Gera man, kad mano bausmė buvo išmokti tavo Įstatų“ (Ps 119,71). Taigi kentėjimuose mūsų mylintis Dievas Tėvas „drausmina mus dėl mūsų gėrio, kaip tėvai drausmina savo vaikus, tam, kad galėtume dalintis Jo šventumu“ (Žyd 12,5-10).

Vagis dešinėje Jėzaus pusėje nurodo, kad ‚Jėzus nėra padaręs nieko bloga‘. Taip, Jis prisiėmė kentėjimą už nuodėmingą žmoniją. Jis sumokėjo mūsų skolą. Tai buvo ‚kentėjimas dėl kitų‘. Šv. Paulius pripažino šią tiesą ir, suvokdamas kentėjimų prasmę, džiaugėsi savo ‚sielvartuose, negandose, suspaudimuose, plakimuose, kalėjimuose, sąmyšiuose, sunkiuose darbuose, budėjimuose, badavimuose, nepagarboje ir panašiuose dalykuose‘ (2 Kor 6,4-10). Jis buvo pasirengęs kentėti ‚gimdymo skausmus, kol visuose išryškės Kristaus atvaizdas‘ (Gal 4,19). Taigi visi džiaukimės, kai mūsų nekenčia, persekioja, atstumia, pašiepia, atmoka blogu už gera, ką darome kitiems, nes tokiomis akimirkomis mes gauname galimybę dalintis Kristaus kentėjimais, kuris kentėjo ne dėl savo kaltės, Jis buvo pasirengęs ‚atstatyti sieną ir stotis į spragą tarp Švento Dievo ir nuodėmingos žmonijos‘ (Ez 22, 0). Jo kentėjimas buvo ‚nepelnytas‘ arba ‚neteisingas‘. Šv. Teresė iš Lizjė sakė: **„Mes galime Kristui laimėti daugiau sielų savo kasdieniais kentėjimais negu pamokslavimu. Kaip šventoji Dvasia apreiškia per šv. Paulių, atpažinkime, kad ‚kentėjimas yra malonė, privilegija‘** (Fil 1,29). Suvienykite savo kentėjimus su Kristaus kentėjimais ir paaukokite juos dangiškajam Tėvui kaip išpirką už savo ir daugelio kitų, kurie

tolsta nuo tikėjimo.

Ankstyvojoje Bažnyčioje Apaštalai stiprino mokinių dvasią bei ragino juos išlaikyti tikėjimą, sakydami: „Per daugelį vargų mes turime įeiti į Dievo karalystę“ (Apd 14,22). Vaikščiokime ,kaip Jėzus vaikščiojo‘ (1Jn 2,6); padarykime savo kentėjimus ,atperkančiais kentėjimais‘ kaip ir Jėzaus, kuris atėjo savo gyvybės atiduoti kaip išpirkos už daugelį‘ (Mk 10,45). Tik taip mes galime atrasti prasmę ir džiaugsmą savo kentėjimuose. Tegul Šventoji Dievo Dvasia apšviečia mūsų protus, pripildo mus dieviškąja išmintimi, drąsa ir tvirtybe.

Mary Pereira